

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4.

Den 15de November 1889.

39te Aargang.

Konferencen i Saltstaden.

Den 60. Halvaarskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige aabnedes i Saltstaden den 4. Oktober Kl. 10 Formiddag i det store Tabernakel. Paa Forhøjningen vare Wilford Woodruff og George D. Cannon af det øverste Præsidentskab; ligeledes følgende Brødre af Apostelskabet: Lorenzo Snow, Moses Thatcher, John Henry Smith, Heber J. Grant og John W. Taylor, og af de Tolvs Raadgivere: John W. Young; desuden Patriark John Smith og følgende Brødre af det øverste Præsidentskab for de Halvfjerds: Henry Herriman, Jacob Gates, Abraham H. Cannon, Seymour B. Young, John Morgan og B. H. Roberts. Desuden var der paa Forhøjningen til begge Sider for de ovennævnte en Mængde Stavspræsidenter, Biskopper og ledende Mænd fra alle Kanter af Utah og tilgrænsende Stater og Territorier.

Efter at Mødet var aabnet med Sang og Bøn, fremstod den ærværdige

Olding, Præsident Woodruff (nu 82 Aar) og udtalte sig omtrent saaledes: Jeg er taknemlig til Gud, at han har forundt mig at opleve endnu en Konference i Jesu Kristi Kirke. Jeg haaber, at vore Hjerter maa være forenede i Herren, og at Guds Aand maa være udøst over os under vor Sammenkomst. Af alle Folk under Himlen have vi den største Grund til at fryde os i Herren, fordi vi leve paa en Tid, da Israels Gud har begyndt at oprette sit Rige paa Jorden, hvorom alle hans Tjenere have talt med Begjæstring saavel i Fortid som i Nutid. Jeg har nu været en Sidste-Dages Hellig i over 50 Aar. Jeg har set mange Trængsler, Lidelser og Gjenvordigheder falde i dette Folks Lod, men de, der have været trofaste i deres Pagter, have al Grund til at glæde sig ved, hvad der er udrettet. Jesu Kristi Kirke er oprettet og kan ikke nedbrydes; Zion er grundfæstet og vil evigt bestaa; dette er Herrens Forjættelse, som ingen Fjende kan om-

stode. Ingen Magt kan boje Guds ud-
 rakke Arm, ingen Opposition kan hindre
 hans Hensigters Gjennemførelse. Dette
 Bærk begyndte med, at vor himmelske
 Fader kaldte en enkelt Mand til sin
 Tjeneste, en ufordærvet Ungling, Josef
 Smith, og gennem ham har han siden
 oprejst Profeter, Apostler, Patriarker,
 Ældster, Højpræster og Halvsjerds til
 at advare Verden mod, hvad der fore-
 staar. Denne Generations Blod vilde
 komme over os, om vi forsomte at op-
 løfte vor advarende Røst til Verden.
 Jeg tænker, der bor i disse Dale i
 Dag en 30,000 Mænd, som høre én
 eller anden Grad af Præstedømmet.
 Alle disse have for Guds Aashn paa-
 taget sig at forkynde Frelsens Budskab
 til en forblindet og vildfarende Verden.
 Hvad vor Fremtids Skjæbne vil blive,
 er i Herrens Haand. Jeg vil kun sige
 til de Hellige: frygt ikke; læg Eders
 Byrde paa Herren, han vil ikke svigte
 os. Hans Ord vilde staa uroffelige,
 og hans Forjættelser opfyldes. Zion
 vil rejse sig i sin Herlighed, Guds Kraft
 vil aabenbare sig, og vi skulle beredes
 som en Brud for sin Brudgom. Op-
 løst Eders Hjerter til den Almægtige,
 medens vi ere forsamlede her, og stræb
 at have hans Mand med Eder be-
 standigt.

Apostel John W. Taylor var
 den næste Taler. Han er en af de
 yngste Apostler og folte sig overrasket
 ved at blive opfordret til at tale saa
 tidligt. Guds Mand er over dette Folk,
 det vil sige, over de, der altid ønske
 og stræbe at gøre hans Vilje. Jeg
 haaber, at vi godvilligt ville udføre
 hans Vilje, uden at altfor store Tug-
 telse skulle drive os dertil. Jeg tror
 paa Principet af fuldstændig Lydighed
 i baade aandelige og timelige Ting
 under Vejledning af Aandens Gns.
 Du vi efterlevede dette Princip nøjere,

vilde det være bedre for os. Vi kunne
 ikke bevare Herrens Mand og paa samme
 Tid altid finde Fejl ved hans Præste-
 dømmene. Vi have ingen Ret til at
 kræve Fuldkommenhed af Andre, medens
 vi selv ere saa ufuldkomne. Stræb
 hen til Enighed, Overbærenhed og For-
 dragelighed. Sjenden søger altid at
 stifte Splid iblandt os; det er hans
 bedste og kraftigste Vaaben. Vær altid
 paa Vagt mod ham, og lad ham intet
 Indpas faa. Vagt Eder for hastige
 Slutninger, før I kjende en Sag til-
 fulde. Jeg bærer mit Vidnesbyrd om,
 at vore ledende Mænd ikke nære nogen
 uretfærdig eller uværdig Tanke. Deres
 Stræben er uafsladeligt at gjøre ret og
 godt.

Præsident Woodruff stod atter
 frem og sagde: vi ønske at høre nogle
 Ord fra enhver Apostel, og fra Præsi-
 denterne for Kvorumerne, som ere til-
 stede, og fra saa mange Ældster, som
 muligt. Vi ønske at høre, hvilken
 Mand der besjæler dem.

Ældste Jacob Gates sagde: Det
 er nu 56 Aar siden, jeg blev ind-
 lemnet i Kirken af afdøde Apostel
 Orson Pratt, og jeg har aldrig siden
 tvivlet paa Sandheden af Evangeliet.
 Jeg har været i Fængsel som Følge
 af falske Anklager, men selv i de mør-
 keste Timer har jeg bevaret mit Vid-
 nesbyrd. Jeg modte Profeten Josef
 første Gang i 1834 i Zions Lejr, og
 under Omgangen med ham lærte jeg
 ham grundigt at kjende. Min Tro be-
 styrkedes daglig i at han i Sandhed
 var en Guds Mand. I, som i Dag
 høre min Røst, have set mange af hans
 Profetier blive opfyldte. Jeg horte
 ham sige, at de Hellige vilde blive
 nødte til at gaa til Klippebjergenes
 Skjod for der at voge til et stort,
 kraftigt og mægtigt Folk. Jeg saa
 ham i Live; jeg saa ham bleg i Døden,

da hans Blod var bleven udgydt af Morderhænder — med hele Nationens Bifald. Hans Blod er aldrig bleven jonet, saa vidt jeg ved. Verden forstaar ikke vor Mission eller vore Motiver; om den gjorde det, vilde den staa op og velsigne os. Enhver Sidste-Dages Hellig skulde berede sig for de store Begivenheder, som forestaa.

Formiddagsmodet sluttedes med nogle Bemærkninger af Ældste Charles W. Penrose om de herskende politiske Forviklinger i Utah. Det er altsammen nødvendigt til Folkets Bækkelse og Uddannelse. Resultatet nærer ingen sand Hellig Tvivl om. Frygt ikke Menneskers Trusel, thi Gud er med sit Folk, selv i dets Ufuldkommenhed. Zions Forløsning vil komme, og vi gøre bedst i at berede os derfor.

Om Eftermiddagen talte Apostel Heber J. Grant. Hans Gæmme var praktisk Religion. Guds Aand skulde være den herskende i al vor Handel og Wandel; vi kunde aldrig undvære den. Han talte ligeledes om Erhvervelsen af jordisk Guds og sammes retmæssige Anvendelse og bar et kraftigt Vidnesbyrd om dette Værks guddommelige Oprindelse.

Ældste Abraham H. Cannon talte om den rette Frihed under Evangeliet og fremhævede, hvilke Velsignelser og Resultater Udydighed mod Evangeliets Principer vilde føre med sig.

Ældste John Morgan var den næste Taler. Han sagde, at de Sidste-Dages Hellige samles her til fra nær og fjærn for at bestyrkes og belæres. En ny Generation af Hellige vokser op i vore Børn. Vore Søndagskoler tælle mellem 50 og 60,000 Elever. Vore religiøse Dagsskoler ere endnu kun faa, men deres Tal voxe stadigt. Nogle

Forældre tro, at deres Børn ville blive gode Sidste-Dages Hellige af sig selv; dette er en Misforstaaelse; de maa undervises. Nogle af vore unge Mænd stemples som Tritænkere, medens Sagen er, at de simpelthen ere uvidende om de religiøse Principer; deres religiøse Opdragelse er bleven forsomt.

Apostel J. M. Lyman glædede sig over de gode Vidnesbyrd og fornuftige Lærdomme, han havde hørt. Hver især af os har et lignende Vidnesbyrd i vort Hjærte, derjom vi have levet, som vi burde. „Uden J ere Et, ere J ikke mine.“ Disse Ord skulde vore Brodre og Søstre altid have i Minde. Er der Mangel paa Tro i Israël? Du saa er, hvad er Majsagen? Den ligger i Mangel paa Enighed. Man siger, at religiøse Folk ere Trælle, og at de ikke have deres fulde Handlefrihed. Dette er ikke faa. Kan en Mand gjøre ret i alle Ting og endda være fri? Har han ikke lige saa stor Frihed til at være ærlig, sanddru, ædruelig og kysk som til at være uærlig, løgnagtig, fordruffen og umoralisk? Mange jøge at indbilde os, at det første er Trældom, det andet Frihed. Du et Menneske ikke tjener Gud den Almægtige, maa det tjene en anden Herre; Ingen er uafhængig her i Verden. Morke Stjer passere over os en Gang imellem, men det gode gamle Skib Zion vil sikkert naa Havnen; vi have en altfor god Styrmand ved Roret til at vi skulde kunne tvivle derpaa. Man skriver saa meget om Spliden blandt Mormonerne, men Menigheden drejer sig ikke om Evangeliets Principer, men om de lokale politiske Forhold. Vi trænge ogsaa til lidt mere Visdom og Vys i vore politiske Affærer for at blive enige ogsaa i dette Stykke. Dette Værk er af Gud og kan ikke nedbrydes; J behøve ikke

at frygte derfor. Alle Misforstaaelser ville efterhaanden udbjævnnes og Guds Rige sejre.

Anden Dag.

Apostel Moses Thatcher var den første Taler. Gud havde aabenbaret sin Vilje til dette Folk gjennem sit hellige Præstedømme og gjengivet Evangeliet til Jorden ved Aabenbaring fra det Høje. Redskabet, han brugte hertil, var en femten Aars Yngling, Joseph Smith. Denne unge Mand var stærkt paavirket af den religiøse Strid, som herskede i hans Hjemegn, og i sit Hjertes Vaande gik han hen til en Skov, hvor han i hdmgh Bøn anraabte Himlen om Lys og Vejledning i Valget af det Rette. Hans Bøn blev besvaret paa en for ham højt ubentet Maade, idet Faderen og Sønnen nedstege fra det Høje, omgivet af en blændende Straaleglæds. Den ene af de to herlige Personer pegede paa den anden og sagde: „Dette er min elskelige Søn, hor ham!“ Fra den Dag af modtog Joseph mange Aabenbaringer fra Himlen, dels direkte, dels gjennem Aandens Inspiration. Saa snart han fortalte sine Omgivelser, hvad han havde set og hørt, begyndte ogsaa Forfølgelsen, hvilken aldrig standsede, førend han laa badet i sit Blod paa Illinois' frie Jord. Men han levede længe nok til at organisere Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og lægge Grundvolden til Guds mægtige Rige paa Jorden, Taleren hentydede til de mange hemmelige Selskaber og Forbund i gamle Dage og deres Virksomhed i Nutiden; sagde, at vi havde dem i Overflodighed baade i Amerika og Europa nu. Kapitalisterne sammenrottede sig for om muligt at sluge hele Verden, og Arbejderklassen opretter alle Slags hemmelige Foreninger for at

værge sig mod Overmagten. De Forenede Staters Regjering har sørget for, at enhver Mand kan faa 160 Acres Land for at gjøre ham uafhængig; men i Hølene paa Farmeren følge Spekulanter, Kjobmand, Bankører og Værlshusholdere, hvilke snart faa Mortgage (Pant) paa Ejendommene. I Nebraska f. Ex. udbandrede i Fjor fra et Par Countier ikke mindre end 1,800 Familjer, fordi de ikke kunde løse deres Mortgages. Efterfølgende vore Byer i Utah voge i Folkemængde, indsnige de samme Forhold sig her, og mangen en Broder har været taabelig nok til at lade sin Ejendom slippe ud af sine Hænder paa Grund af Spekulanters sleske Tunger. Han hentydede til Strejken mod Arkitekterne, Brodrene Watson, i Saltjøstaden for kort Tid siden, hvilken ikke var begrundet i Utilfredsshed, ikke heller i for lav Lønning, men i Tabet af Herrens Aand, hvorfor de bleve forledede til at lade sig indskrive i et af de mange hemmelige Selskaber, som eksistere. Hvor dybt beklagede de ikke bagefter deres Kortsynethed! Den blomstrende Tilstand, Utah befinder sig i, skyldes ikke Socialismen, Fenierismen, Nihilismen eller Arbejdsridderne, men Guds velsignende Aand, der gjennem Præstedømmet virker til det hderste og ubetydeligste Settlement.

Ældste Seymour B. Young omtalte dernæst, hvorledes intrigante Lykkeriddere og ubetænkfomme Folk bekyldte de Hellige for Uholalitet og anførte derefter flere Exempler paa, hvorledes dette Folk havde bevist sin Trofasthed mod Regjeringen, selv naar denne havde undertrykt det. Han hentydede til Mormonbataljonen og Præs. Brigham Youngs Handlemaade, da Pionererne først ankom til den mexikanske Provinds Utah.

Ældste W. S. Roberts glædede

sig meget ved at være sammen med de Hellige i Konferencen. De senere Aar havde han tilbragt mest som Missionær blandt Nationerne. I Enighed er Styrke, men hvor Mangel paa Tro og Tillid hersker finder det Modsatte Sted. Det kan vistnok betragtes som noget Besynderligt — i et kristent Land —, at et Folk skulde lide Forfølgelse for dets Tro, men det er dog en Kjendsgjerning, at vi lide Forfølgelse formædelt vor Overbevisning og Hengivenhed til Gud, vor Fader, hos hvem der ikke findes Forandring eller Skygge af Omkiftelse. Han aabenbarede sig for den unge Joseph og gav ham den apostoliske Myndighed ved Peter, Jacob og Johannes. Moses og Elias viste sig ogsaa for denne ædle Yngling, og befeglede paa ham deres respektive Myndigheder. Med saadan Oprindelse for vor Myndighed vilde det være en Banære, om nogen Sidste-Dages Hellig skulde vende Ryggen til dette Bærf og vandre efter Hygtemænd og indbildte Goder.

Om Eftermiddagen var Apostel Lorenzo Snow den første Taler. Han sagde, at Gud i sin Visdom tillader vore Fjender at prøve os for at forene og gøre os stærkere. Det lader til, at Enighed og fælles Interesse ikke hersker iblandt os paa alle Steder som de burde. Tusinder af Hellige sidde her foran mig, som have gjort store Opofrelser for at komme til Zion; ere de fremdeles villige til at ofre Noget for Herrens Sag? Kun gjennem Offerberedvillighed og Lydighed kan Salighed erholdes. Jeg var personlig bekendt med Joseph Smith og kan bevidne, at han var en grundærlig, sanddru og hæderlig Mand. Efter at have omtalt de Hundrede af Brødre, som hellere havde gaaet til et afstøvet

Fængsel end at give Afkald paa et Princip, hvis Renhed og Hellighed de vare overbeviste om, og de Lidelser, som derved vare paaførte Hustruer og Børn, sagde han, at dette Folk var fremdeles villigt til at gøre de samme Opofrelser for Sandhedens Sag, og tilsidst vilde deres Trofasthed krones med Sejr. Verden har saa ofte jublet ved Tanken om, at nu var Mormonismens sidste Time kommen; men den glemmer, at dette Bærf ikke er vort, men den Almægtiges.

Biskop D. F. Whitney fulgte derpaa med et af sine sædvanlige veltalende Foredrag. Han dvælede især ved Broderkjærligheden. Alle de kraftige Vidnesbyrd, Andre havde baaret, gavnede ikke ham, han maatte have et for sig selv. Det var kun 13 Aar siden, han fik et saadant. Han blev i 1876 kaldt paa Mission til Staterne og havde netop Tro nok til at gaa. I et gribende Sprog fortalte han, hvorledes han dernede en Nat i Drømme saa hele Scenen i Getsemane Have, hvorledes han bønfaaldt Frelseren om at tage ham med sig, men Svaret lød: „Du maa først fuldende din Mission“. Maa jeg saa komme til Dig, o Herre, naar mit Livsløb er til Ende? Frelseren svarede vemodigt: „Det berøer altsammen paa Dig selv“. Dermed vaagnede han, men dette Svar havde gjort et dybt og uudsletteligt Indtryk paa ham.

Apostel John H. Smith folte sig meget tiltalt af Biskop Whitneys Ytringer om Broderkjærlighed. Dette Princip skulde enhver Sidste-Dages Hellig dyrke; thi Kjærlighed dækker Synders Mangfoldighed. Vi skulde være overbærende med hverandre og især med de Unge, der endnu ikke vare langt fremskredne i Erfaringens Skole. Vi burde altid række dem en hjælpende Haand og belære dem om Guds og

Naturens Love. Jeg er af den Mening, at hvad, som indprentes vore Børn i Ungdommen, vil gjore et varigt Indtryk paa dem gennem hele Livet. Hvis vi lære dem Evangeliets Principer i Børndommen, ville de have Agtelse for dem i Manddommen og derved bevares fra mangel paa Færd og Ulykke.

Tredje Dag.

Søndag Morgen saa man ogsaa Apostel Franklin D. Richards paa Forhøjningen blandt de andre Autoriteter. Sngdom havde hindret hans Nærværelse for.

Præsident Woodruff sagde, at da mange af Stavsrapporterne endnu ikke vare indsendte, havde Brødrene besluttet ikke at oplæse nogen af dem; derefter gav han tilkjende, at Kirkens Autoriteter vilde blive foreslaaede til Anerkjendelse.

Præsident George D. Cannon foreslog derpaa at opholde og anerkjende Wilford Woodruff som Profet, Ser og Aabenbarer samt Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, George D. Cannon som hans første og Josef F. Smith som hans anden Raadgiver.

Endvidere Lorenzo Snow som Præsident for de tolv Apostlers Rvorum og følgende Brødre som Medlemmer af nævnte Rvorum: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Moses Thatcher, Francis W. Lyman, John Henry Smith, George Teasdale, Heber J. Grant og John W. Taylor.

Her rejste Præs. Woodruff sig igjen og sagde, at der var tre Pladser ledige i de Tolvs Rvorum paa Grund af Organisationen af det øverste Præsidentskab, hvilke man nu vilde fylde. Jeg har overladt Valget af de tre nye Mænd aldeles til Apostlerne. Hverken

jeg eller mine Raadgivere have blandet os i den Sag; men Herrens Mand har bevidnet for mig, at Valget har Herrens Bifald. Jeg har en Grund for disse Bemærkninger.

Præs. Cannon foreslog derpaa Mariner W. Merrill, Anthon S. Lund og Abraham S. Cannon som Medlemmer af Apostlernes Rvorum.

John W. Young og Daniel S. Wells som Raadgivere til de Tolv.

John Smith som Kirkens Patriark.

De syv præsiderende Eldster over de Halvfjerds, som følger: Henry Herriman, Jacob Gates, Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted, John Morgan og B. S. Roberts.

Derefter fulgte de øvrige Grader af Præstedømmet, hvilke der alle enstemmigt voteredes for af den uhyre store Forsamling.

Præs. Cannon holdt derpaa en fortrinlig Tale om Arvagerne til Splid, Nødvendigheden af Enighed og Visdom i al vor Færd, samt dvælede ved Opstandelsen. Denne Tale vil rimeligvis blive trykt særskilt.

Om Eftermiddagen talte Biskop Wm. B. Preston. Han sagde: Jeg repræsenterer i Dag det aaronste Præstedømme, der er en Hjælp til det melkisedekste; det omfatter Biskopper, Præster, Lærere og Diaconer. En Biskop skulde staa som en Fader for sit Distrikt, ikke som en Autokrat. Det er hans og hans Medhjælperes Pligt at paa se de timelige Ting, — at tage Vare paa de Fattige, udjævne Tvistigheder osv. Vaade Præster og Lærere skulde flittigt besøge de Hellige i deres Hjem og opmuntre dem til det Gode.

Præs. George D. Cannon oplæste en Del af det 68. Stykke i Pagtens Bog, som omhandler Missionærernes Bidnesbyrd til Verden, hvorefter Præs. Woodruff atter gjorde nogle Bemær-

ninger om Fremkomsten af Mormons Bog, sammes Oversættelse af Josef Smith, dens Indhold om Amerikas Urindvaanere, om Udviklingen af Utah Territorium, siden han kom dertil i 1847 osv. Han sagde, at han sølte Medbynt med de, der i sin Blindhed stred mod dette Værk, og han tænkte ofte paa Kristi Ord: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke hvad de gjøre.“

I vor Tid samles atter Føderne til Jerusalem, men for første Gang siden deres Stads og Tempels Ødelæggelse, og heri se vi Herrens Haand samt Profetiernes Opfyldelse. Hedningerne adbares af Guds Tjenere i denne Slægt, men mange af dem vilde faa Grund til at græde ligesom Føderne, fordi de forkaste Vidnesbyrdet. Han sluttede med at formane de Hellige til Trofasthed.

Præs. Jesse N. Smith fra

Snowflake Stab i Arizona omtalte sin Virksomhed der, paa Civilisationens Ydergrænse, saa at sige. Uagtet de Hellige i hans Distrikt, vare saa langt fjærnede fra Hovedkvarteret, bejæledes de dog af den samme Aand og nød de samme himmelske Betsignelser. Han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og Rigets endelige Sejr.

Ældste John T. Cain var den sidste Taler i Konferencen og søjede med Glæde sit Vidnesbyrd til de øvrige Taleres. Det var nu 42 Aar siden han forenede sig med Kirken, og han havde aldrig angret det. Han ønskede, at alle maatte berede sig for Frelserens Komme!

Konferencen hævedes derpaa til den 6. April 1890.

Takfigelje af Præsident Wilford Woodruff.

Konferencemødet i Aalborg den 3. November 1889.

Mødet aabnedes Kl. 2 Eftermiddag med Sang og Bøn.

Præsident C. D. Fjeldsted opstod og gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorefter han foreslog at alle Kirkens Autoriteter i Zion opholdes i de Helliges Tro og Bønner, samt ogsaa, at følgende Brødre opholdes paa samme Maade i deres respektive Stilling, nemlig: George Teasdale, som Præsident for den europæiske Mission; C. D. Fjeldsted, som Præsident for den skandinaviske Mission og A. K. Andersen, som Præsident for Aalborg Konference, tillige det lokale Præstedomme og alle Organisationer i Konferencen. Alle disse Forslag, bleve enstemmigt vedtagne.

Ældste A. K. Andersen udtalte sig som meget tilfreds ved at være samlet med de Hellige i Aalborg samt ved at være en Bubbærer af glade Tjender.

Præs. C. D. Fjeldsted talte derpaa til de Forsamlede paa en meget interessant og belærende Maade, hvorefter Konferencen sluttede til ubestemt Tid.

Kl. 4 $\frac{1}{2}$ blev et Præstedømsmøde afholdt.

Præs. C. D. Fjeldsted talte til de forsamlede Brødre. Han paapegede den store Nødvendighed af at vise Lydhighed til alle Evangeliets Fordringer, og forøvrigt gav mange praktiske Raad og

Værdomme, som vare lyttede til med den største Interesse og Opmærksomhed.

Der blev ogsaa et Bogfund oprettet, for at bringe Konferencen ud af sin Gjæld.

Årsagen til en saa kortvarig Konference var, at Stedets Autoriteter vare ugunstigt stemte mod de Hellige og Missionærerne, sandsynligvis begrundet paa religiøse Præsters Indflydelse.

Den 1ste November 1889.

Præstedømmets Pligter.

Herren den Almægtige har i denne Tid ved Profeten Josef Smith oprettet sin Kirke paa Jorden, samt overdraget til ham Præstedømmets Fyld, og saaledes givet ham Myndighed til ogsaa igjen at meddele det til Andre, saa at de kunde være ham behjælpelig i at forkynde Evangeliet og forrette sammes Ordinancer, og Herren lovede at hvad disse, som paa denne Maade vare bemyndigede, udførte i hans Navn her paa Jorden, skulde være evigt anerkjendt i Himlen. O, hvilken herlig og dyrbar Skat! Hvor stor denne Myndighed er, som saaledes er anbetroet Dødelige! Men hvor mange af dem, som have modtaget disse Nøgler, er det, som i Virkeligheden tænke paa at de er i Besiddelse af en Myndighed, som strækker sig langt hinsides Grænsen af denne Tilværelse, og saaledes aldeles uafhængige af alle verdslige Myndigheders Sanktion eller Forkastelse? Vi frygte, at der er kun meget saa som tilfulde stattere denne herlige Kaldelse, som er anbetroet til dem, og paa hvis samvittighedsfulde Udførelse hele Menneskeslægten's Vel er beroende. Det har ved Aabenbarelse bleven forkyndt, at dette Værk er Tidens Fyldes store Husboldning, og at Alt skal blive oprettet til Et i Kristo, det er til Fuldkommenhed som det var i Begyndelsen. Hvorledes skal dette udføres. Svaret høres at lyde: Helt paa naturlige Principer. Og vi kan tilføje, at det paahviler Præstedømmet at paakynde denne Gjenoprettelse, hvilket kan ske ved at oplyse Menneskene om sande Værdomme og Principer, saa at Sandhedens Lys maa kunne bortfjerne det Mørke som omgiver dem. Dette Arbejde er, i sær, anbetroet til de Ældste som ere udsendte fra Zion, samt det lokale Præstedømme og alle de Hellige.

Vor Fader i Himmelen har givet til sine Børn Forstand og Fattævnner, og naar han oplyser dem om Sandheden af Evangeliet, samt anbetroer dem Myndighed til at administrere i sit Navn, saa er det en Selvfølge, at han fordrer af dem, at de skulle anvende deres Tid og Talenter i hans Tjeneste, og i den Hensigt ere de givne. I en Aabenbaring, givet til Josef Smith, siger Herren saaledes: „Enhver skal lære sin Pligt og med Alid rygte det Kald hvori han er indsat“. Ligeledes siger han i en anden Aabenbaring: „Se, I ere udsendte til at forkynde mit Evangelium for de Ugudelige Skarer. Derfor befaler jeg Eder saaledes: I skulle ikke bortødsle Eders Tid, ikke heller begave Eders Pund, saa at Ingen saar vide noget derom“. Det er saaledes ikke nok, kun, at forkynde at Guds Domstime er nær for Haanden, thi Herren befaler ogsaa sine Tjenere, ikke at bortødsle deres Tid, ej heller at begrave deres Pund, men at benytte og

udvikle deres Talenter, som han har begavet dem med, saa at de kunde være som Lys i Verden, i moralisk saa vel som i intellektuel Henseende. Men hvorledes skulde vi kunne naa til denne høje Grad af Udvikling. Herren er retfærdig. Han har anbetruet til nogle af sine Tjenere ét Pund, til andre to Pund og til nogle fem Pund, og han holder enhver ansvarlig for det som de have modtaget; men som Kristus viser i Signelsen, den, eller de som have modtaget kun ét Pund, ere ikke undskyldte eller uden Ansvar, om de forsomme at benytte det til den største Fordel.

Herren har inspireret nogle af sine Tjenere, som have været begavede med mange Talenter, til i Skrift og Tale at fremsætte Evangeliets herlige Sandheder i et Sprog, som ikke saa let kan misforstaaes; dette i Forbindelse med Herrens umiddelbare Tilkjendegivelse i vor Tid, burde anvendes af de mindre Begavede, som en Kilde, hvorfra de kunde drage Kundskab for Udvikling af deres Talenter. Ungen kan undskyldte sig med at han ikke har haft Anledning til at forøge det Pund som Herren har givet ham. Det er de Vildstes Pligt, at samle Kundskab om Evangeliets alt omfattende Principer og Sandheder, saa at de paa en intelligent Maade maa kunne fremsætte samme for Folket. Det er ligeledes Præstedømmets Pligt at undervise de Hellige om deres Forpligtelser, samt Nødvendigheden af den intellektuelle Udvikling, og derved hjælpe dem fremad paa Livets Sti. Men ligesaa umuligt som det er, at drage Vand af en tør Brønd, eller at høste hvor man ikke har saa't, er det, at meddele Kundskab og Vejledning om det man intet kjender til.

Det er en Urimelighed at forvente at Guds Aand skal virke igjennem den som ikke forbedre deres Egenstaber; de kunne Intet udrette til deres Medmenneskers Fordel eller Gavn. Herren har vissestigen lovet, at hans Aand skal frembringe af det menneskelige Sind, baade Nyt og Gammelt, hvilket uimodsigeligt tyder paa, at der maa findes et Forraad at tage af. Aanden frembringer det som er bedst passende. Herren siger herom saaledes: „Sandelig siger jeg Eder, iantler Eder Kundskab om Lande og Riger, samt om Guds og Menneskenes Love, og alt dette for at tilvejebringe Zions Forløsning“. Profeten Josef Smith har ogsaa givet det Raad til de Hellige, at de skulle erhverve sig Kundskab ved Læsning af gode Bøger.

De Sidste-Dages Hellige ere i Besiddelse af en Literatur, som indeholder Kjærnen af al sand Kundskab, og som hos dem er beregnet paa at optænde Kundskabens rette Lys, for deres moraliske saa vel som aandelige Udvikling. Vi opmuntre derfor de Hellige, og især Præstedømmet, til at anvende saa meget af deres Tid som muligt, i at læse gode Bøger og saaledes drikke af den rette Kundskabskilde, for derved at blive stiftede til at forfremme Herrens Hensigter. De Helliges Tidsskrift, „Skandinaviens Stjerne“, giver Oplysning om Værkets Fremgang, og desuden indeholder mange praktiske Raad og Lærdomme som ere af stor Betydning. Men vi frygte at mange af de Hellige, ja, (skulle vi sige det?) selv af Missionærerne, som ikke læse den, thi om alle vare interesserede deri saa vilde de sikkerligen med større Iver og Energi søge at virke for dens videre Udbredelse.

A.

Erindrer det store Ansvar som hviler paa Eder, og drikk derfor dagligen af Kundskabens udtømmelige Kildevæld!

Betragtninger over Jesu Liv.

Uddrag af en Tale holdt af Ældste Karl Mæjer.

Brødre, Søstre og Venner! Jeg erkjender min Ufuldkommenhed i at tale over dette Emne, hvilket i sin Storhed og Betydning langt overgaar det dødelige Menneskes Begreber, hvorfor jeg ved denne Lejlighed mere end nogen anden føler Nødvendigheden af de Helliges Forbønner.

Det er ikke min Mening eller Hensigt ved denne Lejlighed, at tale om Jesus af Nazareth som Verdens Frelser, thi Guddommen, som blev aabenbaret i ham, er saa stor og omfattende, at jeg med mine ringe Forstandsevner ikke tilfulde forstaar den, men jeg skal forsøge at fremstille ham som Menneske og som vor Broder, skjønt mere ædel, ren og hellig end vi, men desuagtet vor Broder, modtagelig for Indtryk af Glæde og Sorg, Brede og Medlidenhed samt begavet med Evner for aandelig Udvikling og fuldstændig Frihed til selv at vælge sin Løbebane i Livet og sluttelig i Besiddelse af et Legeme, ndsatt for og underkastet de samme Love som alle andre Dødelige.

Jeg skal derfor ikke opholde mig ved de Begivenheder, som indtraf ved hans Fødsel, heller ikke ved de, som fulgte efter, men fremstille ham som en Dreng, der tilbragte sin Ungdoms Tid i og omkring Nazareth. Derjom Ordsproget er sandt, at „af Drengen udvikles den tilkommende Mand“, saa maa Jesus selvfølgelig have været ligesaa forskjellig fra andre Drengene i sin Ungdom, som han i Manddoms-alderen udmærkede sig frem for andre Mænd.

Beretningen om de enestaaende Begivenheder og himmelske Tilfjendegivelser

ved hans Fødsel, saa vel som hans tidlige Barndom, maa uden Tvivl have inspireret hans Tankegang og Forstandsevner, hvilket tydeligt aabenbares, ikke saa meget i Besvarelsen, som i at give indviklede og omfattende Spørgsmaal til de Lovkyndige, med hvilke han samtalede i Jerusalems Tempel.

En saadan Ungling kunde umuligt finde sig tilfreds i Selskab blandt sine Fævnaldrende eller Barndoms-Venner, hvorfor vi med god Grund kunne slutte, at han søgte hen til de romantiske Bjerge og Hoje, hvorpaa Judæa er saa rig, og der i Ensomhed vandrede omkring betragende Naturens Skjønhed og Ynde, og muligvis var Markens duftende Blomster, samt de under Himmelhvælvingen svævende Skyer, de Midler, der ledede hans Tanker hinsides Grænserne af hans lille Fødeland, og de funklende Stjærner paa Firmamentet i den stille Nat bragte ham, saa at sige, Gilsener fra andre Verdenner.

Vi have ingen paalidelige Beretninger om hans Liv og Virksomhed fra det tolvte til det tredivte Aar; dog beviser dette ikke, at der fattedes noget i hans Udvikling, thi netop paa denne Tid finde vi ham som en fuldkommen Mand, i aandelig saa vel som legemlig Henseende, med fuld Bevisthed om sine indre Kræfter samt den Mission, han var anbetroet til at udføre, og de Gjenordigheder, der skulde møde ham paa hans Vej. Han havde lært i Løbet af disse atten Aar, at hvilken som helst Vej, han end skulde vandre, saa skulde han gaa alene, ja aldeles alene, ikke en Gang forstaaet af sin egen Moder og langt mindre forstaaet eller støttet

af sit Folk og tilmed uden nogen anden Bistand end den, han forventede at modtage fra sin Fader i det Høje.

Paa denne Tid havde han ikke alene loft de mest vanskelige Problemer, med Hensyn til sine overordentlige Evner, men var ogsaa kommen til en fuld Forstaaelse af det endnu mere vanskelige Problem, nemlig Hensigten i hvilken de vare givne. Da han tilsidst ved gradvis Udvikling var kommen til denne Forstaaelse af sin Mission, fremstillede han sig for Johannes den Døber „for at fuldkomme af Retfærdighed“. Udrustet formedelt denne hellige Handling, i Forbindelse med det himmelske Syn og Faderens umiddelbare Erklæring, finder han sig ved Begyndelsen af den Mission, som han havde paataget sig at udføre, længe førend Jordens Grundvold blev lagt, og i hvilken ikke alene denne Verden, men utallige andre Verdener vare interesserede og saa hen til for at opnaa Saliggjørelse. I denne Hensigt vare disse mirakeløse Egenstaber, der en Gang slumrede, givne, og ham alene anbetroet.

Han vidste, at dersom han vilde vælge at søge denne Verdens Fordele, saa befød han de Egenstaber, der udfordredes til at gjøre sig de naturlige Elementer underdanige, og som en Folge vilde Salomons Herlighed og Rigdom i Sammenligning have forekommet os som en Ubethdelighed.

Han forstod ogsaa, at dersom denne Verdens Anseelse havde været hans højeste Maal, saa vilde han med Bæthed have kunnet erhvervet sig den, idet han i Indsyndelse og Bæltalenhed langt overgik de verdensberømte Talere, Demosthenes og Cicero. Som Filosof vilde han have sat Nutidens Theorier og Opdagelser aldeles i Skygge, og man vilde næppe mere have tænkt paa Aristoteles i den videnstabelige Verden.

Hvis han havde higit efter at blive kjendt og hædret som den mest fremragende Statsmand i Raadet, eller Hærfører paa Slagmarken, saa havde Cæsars Berømmelse kommet til at staa i Skyggen for denne Nazareer.

Her finde vi den ene Vej, som stod aaben for ham med alle sine Tillokkelser, men der var ogsaa en anden, hvilken var bestrøet med de skarpeste Torne og uden nogen Bekvemmelighed, dog vælger han denne, af Grunde, som kun han selv kjendte, hvilket bevises af hans egne Ord, idet han siger: „Rævene have Gulr, og Himmelsens Fugle have Næder, men Menneiskenes Søn har Intet at hælde sit Hoved til.“ Han vidste, at han maatte vandre denne Vej alene, og saaledes ndsætter han sig for Had, Ringeagt, Bespottelse og Forfølgelse, og tilsidst ser han Korset hæve sig, for at modtage ham paa Golgatha.

Han stod saa at sige ved Skjellet af de to Veje; paa den ene Side verdenslig Ære, Indest og Rang med alle dermed forbundne Tillokkelser, hvilke indbod ham til at bruge de aandelige Evner, som han befød, paa en egenlyttig Maade, medens den anden Vej, som var ham bestemt af Himmelen, bød ham at gaa paa den. Upaatvibseligt opstod det Spørgsmaal hos ham, om han kunde betro sig til dette alvorlige Foretagende, uden at forfejle Maalet. Naar en Lokomotivfører tager Ledelsen af et Jernbanetog, saa giver han først Maskinen en alvorlig Underjogelse, thi derpaa beroer hans egen saa vel som Andres Sikkerhed. Saaledes prøvede ogsaa Verdens Frelser sig selv, idet han i fyrrethve Dage udjatte sig for de alvorligste Prøver og Fristelser uden at nyde nogen Forfriskning, og desuagtet udholdt han Proben, som folgeligt forogede hans Tillid til sig selv.

Paa denne Maade bereder han sig for sit ansvarfulde Embede og udvikler sine Kræfter, saa at han med fuld Fortrøstning kan opofre sig og anvende sine Egenskaber til hele Menneskeslægtens Vel og sin himmelske Faders Ære.

Jeg skal ikke her hentyde til hans Mirakler, Parabler eller Prædikener enkeltvis, men fortsætte dette mit Omrids af hans Karakter ved at paapege nogle Begivenheder, som ville illustrere hans uroffelige Trofasthed til den Gjerning, som han havde indviet sig.

I Valget af sine Apostler viser han ikke alene sin grundige Bedømmelse af den menneskelige Natur, men ogsaa, at han nød guddommelig Bistand og Aabenbarelse, hvilket i Særdeleshed viser sig, da han kaldte Nathanael. At han valgte saadanne ulærde Mænd til at være sine Apostler, har været en Gaade for den kristne Verdens Theologer, som vilde have foretrukket at have set Mænd satte i denne høje Stilling, der vare berømte for deres Lærdom, Taledygtighed og verdslige Indflydelse. Vor Frelser udvalgte kun dem, som vare villige til at følge hans Exempel, og kun med én Undtagelse, finde vi ham at afvige fra denne Regel; thi ligesom han selv, vare ogsaa de kjendte og udvalgte til dette Arbejde.

I omtrent tre og et halvt Aar arbejdede han med, samt underviste sine Disciple i Alt henhørende til deres Embede og Evangeliets Forkyndelse, og først efter Forklarelser forkynnder han dem om sin Videlse og Død i Jerusalem. Det fremgaar ogsaa, at foruden meget Andet af Bigtighed, som foregik, medens Frelseren var paa Bjerget med Moses og Elias, at ogsaa Planen, der indeholdt alle Enkeltheder vedrørende det store Forsonings Offer, blev vedtaget til Fuldbgyrdelse. Dette især søgte han at indprænte sine Disciple fra

denne Tid af for derved at styrke deres Tro, saa at de kunde bestaa, naar Uvejret brød løs. Saaledes sender han to af dem til Staden og giver en omstændelig Beskrivelse af, hvad som skulde indtræffe, idet han siger: „I skulde finde en Aseende bunden og et Føl hos hende; løser dem og fører dem til mig“. For Ligesom paany at indprænte denne Undervisning paa deres Huskomme, sender han dem nogle Dage efter i et lignende Grinde, og siger: „I skulle finde en Mand med en Krutte i sin Haand, i hvis Hus I skulle berede Paaskelammet for mig og Eder“.

Disse Enkeltheder vilde i sig selv ikke være meget betydningsfulde, hvis de ikke vare Beviser for en vel beregnet Plan, som han altid fulgte uden at afvige hverken til Højre eller Venstre, men derimod, Skridt for Skridt bevægede sig fremad med Blikket vendt mod Jerusalem for der at imødegaa den sidste afgjørende Kamp med Dødens og Helvedes Magter.

Her møde vi en anden Personlighed, som ved sin Opsørjel og de Bevægrunde, der ledede ham, samt disses sørgelige Udfald, er værd at betragte noget nøjere, da han danner den fuldkomneste Modfætning til Jesu ophøjede Karakter og Wandel. Hermed hentyder jeg til Judas Ischariot. Han er almindeligvis fremstillet og kjendt som den, der solgte Herren og Mesteren for tredive Sølvpenge.

Judas Ischariot var ikke desmindre en Forræder i en større Betydning; thi han kunde ikke se i Messias noget mere omfattende eller betydningsfuldt end Gjenopretteren af Davids faldne Trone og Jødernes Befrier fra det romerske Aag og saaledes Grundlæggeren af et Rige med Jerusalem som Hovedstad, og Jøderne som det regjerende Folk eller Nation; han misbilligede

derfor den Fremgangsmaade, som Messias i den sidste Tid havde brugt, medens Farer omsluttede ham paa alle Sider. Judas ønskede derfor at komme til en Afgørelse, at se Begivenhedernes Gang fremsthyndede, og Jesus dreven til en saadan Yderlighed, at han maatte bruge sine guddommelige Kræfter for at frigjøre sig og fuldende den Triumf, som han, under saa tvetydige Omstændigheder, havde begyndt ved Indtoget i Jerusalem under Mængdens Bisald og Hofianna-Raab. Judas modtog den ubethdelige Sum, som man plejede at betale for Tilbagebringelsen af en undvegen Slave, mere som en midlertidig Tilfredsstillelse af sin Pengebegjærlighed end af nogen anden Grund. Hans Formaal var dog at opnaa politisk Indflydelse og blive begunstiget med en høj Stilling i Riget — om muligt ved lovlige, men hvis ikke, da med hvilke som helst andre Midler. Da hans Planer mislykkedes, var der for ham ikke Noget mere at leve for, som kunde tilfredsstille hans Egennytte, hvorfor han med Ringagt kastede de tredive Sølvpenge fra sig og gif hen og hængte sig og blev Fortabelsens Søn, idet han havde forraadt Guds Søn.

Saaledes nærmer Jesus sig Fuldendelsen af det Værk, som han begyndte ved Jordans Bredder, og de sidste Sørge-scener vise sig i Gethjemane Have. — Sin Mats blodige Sved i et ushyldigt Menneskes Kamp, under Indtrykket af Dødsangsten paa Grund af de frygtelige Pinsler, der forestod ham, Skrækken

for en saadan Død —, alt dette bringer Jesus nærmere til os; thi hvad end vi maatte blive udsatte for at lide af Prøver og Gjenvordigheder, saa vide vi nu, at Guds Søn har Medlidenhed med os, efterdi han selv har gennemgaaet alle mulige Sjælelidelser i Gethjemane Have i langt stærkere Grad, end noget Menneske kunde udholde dem, og, at ogsaa Trostens Engel vil blive sendt til os ligejom til ham.

Denne store Kamp og Sejer bragte ham sin store aandelige Triumf.

Se, med hvilken majestætisk Ro han møder de Skrifftloges Lejevende, der være udsendte for at gribe ham; se, med hvilken Bestemthed han vidner for Kaiphas om sin guddommelige Mission som Verdens Frelser; han møder de paatrængende Spørgsmaal, som Pontius Pilatus giver ham med Vidnesbyrd om guddommelig Aabenbarelse; han holder sig for god til at besvare de Spørgsmaal, som den lastefulde Herodes stiller til ham; han udtaler Trostens og Medlidenhedens Ord til Jerusalemens grædende Kvinder, der følge ham til Golgata; hans Ord give Haab og Fortrosthed til den døende Røver paa Korset; han mindes med Kjærlighed og Omhed sin Moder og elskede Discipel i Dødstimen. Det var ikke Fortvivlelsens Udraab, der gav sig tilkjennde i de tidt misfornøjede Ord: „Eli! Eli! Lama, Sabachtani“, men med hvilken vidunderlig Følelse af Glæde, maa han ikke have udraabt: „Det er fuldbragt“!

Tankeprog. Den jante Kjærlighed tiltager hos et Menneske, i samme Forhold som Egentjærligheden aftager.

Konferencemoderne i Aarhus den 26. og 27. Oktober 1889.

Torsdag Aften Kl. 8. Tilstedede vare følgende Brodre: Missions-Præsident E. D. Fjeldsted, Konference-Præsident J. Jensen og forøvrigt Forstandere og Missionærer fra de forskjellige Grene samt det lokale Præstedomme og mange af de Hellige.

Modet aabnedes med at afsynge Salmen Nr. 38, Bøn af Præsident E. D. Fjeldsted.

Konference-Præs. J. Jensen fremstod og bød Missionærerne samt de Hellige velkomne til Konferencen. Han udtalte sig meget tilfreds med Salens Dekoration.

Br. P. Petersen blev foreslaet som Konferencens Skriver.

Forstanderne for de forskjellige Grene bleve derpaa fremkaldte for at give Beretning om deres Virksomhed. Jensens gav Beretning fra Horsens Gren. Stillingen blandt de Hellige der var efter Omstændighederne god, og Udfigterne for Evangeliets Fremme lovende. F. P. Petersen sagde, at de Hellige i Odense Gren folte vel i Evangeliet og gjorde alt hvad de kunde for at fremme Herrens Sag. G. S. Bastian glædede sig ved at møde med de Hellige i Konferencen samt ved at have det Privilegium at give Beretning fra Randers Gren. Han sagde at Stillingen blandt de Hellige der var meget god, og at Udfigterne for Evangeliets videre Udbredelse var særdeles opmuntrende og lovende. Præs. J. Jensen gav Beretning om Aarhus Gren. Han sagde, at der var flere der, som undersogte Evangeliet og som tillige havde Tro paa samme, hvilke uden Tvivl i

en nær Fremtid vilde forene sig med Kirken.

A. K. Andersen gav Beretning om sin Virksomhed som omrejsende Uldste. De Hellige omkring paa Landet vare meget fattige, men dog villige til at opfylde deres Pligter som Medlemmer af Kristi Kirke. B. P. B. Petersen havde rejst en god Del omkring i Horsens Gren og afholdt flere Forsamlinger. M. A. Hansen, omrejsende Uldste i Randers Gren, sagde, at han folte sig tilfreds i sin Stilling og haabede at kunne udrette noget for Evangeliets Udbredelse i Fremtiden.

Modet sluttedes med at synge Salmen Nr. 176.

Taksigelse af Præsident J. Jensen.

Søndag Formiddag Kl. 10 aabnedes Forsamlingen med at synge Salmen Nr. 1 og Bøn af Uldste F. T. Petersen. Salmen Nr. 15 blev dernæst affungen.

Præs. Jensen oplæste den samlede Rapport over hele Konferencen. Alle Kirkens Autoriteter bleve dernæst foreslaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, hvilket assisteredes og enstemmigt vedtoges.

Præs. E. D. Fjeldsted talte derpaa til de Forsamlede angaaende Uldstefabets Hellighed og Folgen af at bryde indgaade Pagter.

Præs. Jensen udtalte sig i Korthed og bevidnede Sandheden af, hvad som var bleven sagt.

Salmen Nr. 71 blev affungen, og Modet sluttedes med Taksigelse af Uldste A. K. Andersen.

Estermiddag Kl. 2. Forsamlingen aabnedes med at synge Salmen Nr. 44

og Bon af Ældste J. Jensen. Salmen Nr. 205 blev dernæst affungen.

Ældste J. P. Petersen var den første Taler. Han talte om Evangeliet's Indflydelse og Virkning paa det menneskelige Sind samt de Frugter, som Efterlevelsen af sannees Principer vilde bringe. Han bar sit Vidnesbyrd om Mormons Bog's Sandhed.

Præs. C. D. Fjeldsted oplæste det 14. Kap. i Joh. Aabenbaring, som bevidner, at en Engel skulde bringe det evige Evangelium umiddelbart forend Domstimen. Han bar sit Vidnesbyrd om, at denne Engel var kommen, og at Evangeliet var gjengivet i denne vor Tid i sin Fylde. Dernæst hentydede han til Guds Væsen og Egenskaber, samt Menneskets Slægtskabsforhold til ham, og hans forunderlige Styrelse med sine Børn her paa Jorden.

Salmen Nr. 253 blev affungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste G. S. Bastian.

Aften Kl. 7. Forsamlingen aabnedes med Afhyngelsen af Salmen Nr. 3 og Bon af Ældste B. Petersen. Derpaa Salmen Nr. 233.

Ældste A. A. Andersen talte meget indtrængende om Evangeliet's første Principer og om den store Nødvendighed af at vise Lydighed til dem.

Præs. C. D. Fjeldsted oplæste det 2. Kap. af Profeten Daniel, hvorefter han paapegede den bogstavelige Opfyldelse deraf lige til denne Tid. Han

forklarede paa en tydelig Maade Kristi Kirkes Organisation iblandt det jødiske Folk i fordums Dage, og tillige, som en Opfyldelse af Profetierne, dens Udryddelse af Jorden. Derefter beskrev han paa en gribende Maade Israels Følger, og til Slutning bevidnede han, at Gud havde talt til sine Børn paa Jorden i denne Tid og begyndt at oprette det Rige, som Daniel har sagt skal bestaa evindeligt.

Præs. J. Jensen gjorde nogle Bemærkninger og ytrede sin Taknemmelighed til Alle, som havde bidraget Noget til at gjøre Tiden behagelig.

Salmen Nr. 90 blev affungen, og Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præs. J. Jensen.

Mandag Formiddag Kl. 10 blev et Præstedomsmøde afholdt, hvilket aabnedes med at synge Salmen Nr. 137 og Bon af Præs. C. D. Fjeldsted.

Præs. Jensen oplæste den finansielle Rapport for det sidste Halvaar, hvilken blev enstemmigt anerkjendt.

Præs. C. D. Fjeldsted talte paa en indtrængende og faderlig Maade til de forsamlede Brødre. Han opmuntrede dem til at ære deres Kaldelse som Repræsentanter for det glade Budskab samt til at opfylde alle de Pligter, der hvilede paa dem. Han paapegede ogsaa den store Nødvendighed af at administrere Evangeliet's Ordinanacer paa den rette Maade.

Mødet sluttedes med Taksigelse af Præs. J. Jensen.

Emigranterne som afgik fra Liverpool den 26. Oktober, ankom til New York den 5. ds., hvorfra de fortsatte Rejsen den 6., Kl. 3 Et.

Ankomst og Beskikkelse.

Følgende Brødre, hvilke ankom hertil fra Zion den 29. Oktober, ere herved bestiktede til at virke i følgende Konference: F. C. Michelsen i Aarhus Konference; John Johnsen i Kristiania Konference; Ole Olsen, i Gøteborg Konference og S. P. Olsen i Kjøbenhavns Konference.

Vi ønske disse Brødre velkomne, samt nedbede Guds Betsignelse over dem i deres Virksomhed.

C. D. Fjeldsted,

Præsident for den scandinaviske Mission.

Blandinger.**Hogle af Verdens store Ting.**

Den største Hængebro i Verden er den over East River mellem Brooklyn og New York. Hele Broen er 5989 Fod lang.

Fortræfs Monroe er det største Fæstningsværk i Verden. Det har kostet de Forenede Staters Regjering noget over 3,000,000 Dollar.

Den højeste virksomme Vulkan i Verden er Popocatepetl, 35 Mil sydvest for Pueblo i Mexico. Den er 17,784 Fod høj, og dens Krater er 3 engelske Mile i Omkreds og 1000 Fod dyb.

Det største Universitet i Verden er det i Oxford, England. Det har 25 særskilte „Colleges“.

Det største Parkanlæg i Verden er Dyrehaven i Nærheden af Kjøbenhavn. Den indeholder 4200 Acres. — Den største Park i Amerika er Fairmount Park i Philadelphia, som indeholder 3740 Acres.

Den største Ferskvands-So i Verden er Lake Superior. Den udgjør 32.000 Kvadratmil. Dens gennemsnitlige Dybde skal være 200 Fod og den største Dybde 5300 Fod. Overfladen ligger 365 Fod over Havet.

Den største Tunnel i Verden er St. Gothard-Tunnelen i Schweiz paa Jernbanen mellem Lucern og Milano. Den ligger 6600 Fod under Toppen af Kastelhorn, det højeste af St. Gothard Fjeldene.

Den største Hule i Verden er den saakaldte Mammoth-Hule i Edmonsen County, Kentucky.

De største Træer i Verden er i Tulare County i California. Der er et Træ, som er 276 Fod højt og 105 Fod i Omkreds nede ved Jorden og 76 Fod i Omkreds, 12 Fod oppe. Et andet Træ i Nærheden er 370 Fod højt, med en Stamme, som er 34 Fod i Tvermaal eller 106 Fod i Omkreds. Enkelte af de fældede Træer har haft en Alder af indtil 2500 Aar.

I n d h o l d.

Konferencen i Saltøstaden	49	Betragtninger over Jesu Liv	58
Konferencemødet i Aalborg	55	Konferencemoderne i Aarhus	62
Red. Bem.:		Emigranterne	63
Præstedømmets Pligter	56	Ankomst og Beskikkelse, Blandinger	64

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. D. Fjeldsted**, Lorensøsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (B. Peterien).